

Una altra d'espies

Encara que ho pugui semblar, a Madrid no en tenen la patent. Des de sempre els espies han format part del món polític i econòmic, sempre tan lligats. No cal, doncs, escandalitzar-se; sense anar més lluny les nostres empreses podien saber, primer pels telèfons, i ara per les xarxes virtuals d'internet, quins eren els contactes, les converses i els pensaments dels seus empleats, i també els gustos i preferències dels seus consumidors potencials. L'eclosió dels *facebooks* encara ho fa més fàcil.

La línia entre la intimitat de les creences i interessos personals i la dimensió pública de cadascú és molt fina. De la mateixa manera que la policia pot desactivar cèl·lules terroristes o xarxes de pornografia infantil, també pot identificar els opositors als règims de molts països o els simpatitzants de causes no acceptades oficialment. Les empreses, per la seva banda, podrien preveure millor l'impacte d'una acció, com un ERO, en l'organització, però també poden furgar en la vida privada dels seus empleats. La tecnologia ho fa gairebé tot possible, però darrere el seu ús sempre hi haurà una intenció més o menys ètica. Les crisis acostumen a potenciar la dictadura d'allò políticament correcte -o de la majoria- i l'estigmatització d'aquells que se'n desvien. D'aquí a caure en la paranoia només hi ha un pas. Per això són d'admirar els valents i els optimistes que gosen crear, inventar, emprendre o anar contracorrent; són pocs, però també són la nostra garantia de diversitat, d'innovació i, al capdavall, de progrés. Ara bé, si aquesta crisi es perllonga gaire, no hi haurà ni empleats de qui seguir el rastre!